

H. Fajth Evelin

A pokol édenkertje

(részlet)

(...)

– A kisasszonyt kéretik, hogy térjen vissza a hotelba! Két személyt... meggyilkoltak a lakosztályában. Egy férfit és egy nőt.

Egy pillanatra megszédeltem, azt hittem, hogy kicsúszik a lábam alól a talaj. Gabriel kapott el.

– Mihályfi kisasszony! – tartott erősen a karjaiban. – Demeter rendőr, hozzon azonnal vizet!

Demeter rendőr sietve eliramodott, én pedig Gabriel támogatásával leültem a hozzám legközelebb eső székre. A nyomozó az ablakhoz lépett, és kinyitotta, hogy friss levegőt szívhassak.

– Dobóczi rendőr! Azonnal hívjon egy orvosdokort Mihályfi kisasszonynak, azután pedig kerítsen nekem egy kocsit!

– Ne! – nyitottam ki a szemem, majd próbáltam Gabrielre fókuszálni. – Én is magával tartok!

– Szó se lehet róla! – válaszolta Gabriel.

– Nyomozó, az én lakosztályom mocskolódott be annak az örült gyilkosnak köszönhetően! Nem fogok itt várakozni! Fanni, a komornám majd vigyáz rám!

Gabriel elkapta rólam a pillantását, majd kelleetlenül bólíntott.

– Dobóczi rendőr, hívjon egy kocsit!

A rendőr bólíntott, majd elviharzott.

Demeter rendőr egy pohár vízzel tért vissza. Megváltás volt számomra a hideg szomjoltó, annak ellenére, hogy hús levegő érkezett felém az ablak felől.

Gabriel a vállamra terítette az érkezésemkor levetett vállkendőmet, amiért hálásan néztem rá.

– Nem kell velem tartania! – ismételte meg fáradtan.

– Elnézést kérek az iménti elgyengülésem miatt! Az elmúlt napok megviseltek, a fáradtság következtében könnyedén megszédelhet az ember lánya – kezdtem a mondandómat. – Azonban a hotelba min-

denképp önnel tartok, megvizsgáljuk a helyszínt, a továbbiakról pedig azután értekezünk!

Gabriel egy darabig az arcomat fürkészte, majd biccentett.

Dobóczi rendőr futva érkezett vissza hozzánk:

– A kocsi előállt, nyomozó!

– Köszönöm, Dobóczi rendőr!

A nyomozó rám pillantott, majd közelebb sétált a rendőrhöz.

– Mielőtt ideküldték volna önt – halkította le a hangját –, nem mondták, hogy kik az áldozatok?

– Teljes hírzárlatot rendeltek el – intett nemet a fejével a rendőr. – Lezárták a hotelt, a lakosztály emeletét is, engem a lépcsőhöz vezényeltek azzal a paranccsal, hogy nem engedhetek fel senkit. Váltótársként érkezett Ferge rendőr, akít Mikecz nyomozó küldött oda, engem pedig magukért szalajtottak. Senki nem mehetett fel az emeletre, csak a kórboncnok.

– Miért nem egyből minket hívtak? – vettem át a szót.

– Nem tudták, hogy a kisasszony azt a lakosztályt bérlti! – válaszolta Dobóczi rendőr.

– Ki szólt róla? – firtattam tovább.

– Egy hölgy mondta Mikecz nyomozónak, hogy értesítsük önt.

– Fanni! – rebegetem hálásan.

– Köszönjük, Dobóczi rendőr! – bólintott Gabriel, majd felém fordult. – Kisasszony, indulhatunk?

Bólintottam, majd óvatosan felkeltem a székből. Nem éreztem jól magam, a gyomrom összeszorult a hír hallatán. Lám, nem sikerült megmentenünk Huszt kisasszonyt, végül mégis a gyilkos karmai közé került.

Hogyan hibázhattunk ekkorát?

Az út alatt némán bámultunk ki az ablakon. Egyikünknek sem támadt kedve ahhoz, hogy beszélgetést kezdeményezzen, de a körülmények sem voltak olyanok, hogy bármiről fecseghettünk volna.

A hotelhez érve Gabriel kipattant a kocsiból, majd a kezét nyújtotta.

– Köszönöm, nyomozó! – néztem rá bágyadt mosollyal.

Gabriel biccentett, és elkapta rólam a tekintetét.

A környék emberektől hemzsegett. Megtudták, hogy történt valami, és pletykára éhesen várakoztak. Néhány rendőr a bejárat előtt

strázsált, hogy illetéktelen személyek még véletlenül se mehessenek be a hotelba.

Odabent döbönt csend fogadott bennünket: nem szólt a muzsika, a terem kiürült, mindössze néhány rendőr téblábolt a földszinten és a lépcső tövében.

Gabriellel egymásra néztünk, majd felsétáltunk az emeletre, ahol még több rendőrből botlottunk. Amint meglátták a nyomozót, kérdés nélkül tovább engedtek bennünket.

Görcsbe rándult a gyomrom a gondolattól, vajon mi fogad a lakosztályomban. Most már egyértelmű, hogy én is a gyilkos célkeresztjébe kerültem. A személyes terembe férközött, akár nyomokat is hagyhatott... Végigtapogatta a ruháimat, az ékszereimet, amíg várt rám? Sokáig küzdött Veronika, vagy hirtelen csapott le rá? Ezúttal hagyott üzenetet? Fanni ki fogja tudni mosni a ruháimat, ha vér itatta át őket?

A lakosztályom ajtaja előtt két rendőr strázsált. Gabriel biccentett nekik, majd az illemt sutba dobva előttem lépett be az ajtón. Határozottan követtem, lesz, ami lesz alapon, majd később feldolgozom a látottakat.

A szívem torkomban dobogott.

– A rohadt életbe! – káromkodott Gabriel, mire nem bírtam tovább, és elléptem mögüle.

Veronika velem szemben, a szoba túlfelén állt, és a körmét rágta. A haja csapzott volt, az arca felpuffadt a sírástól. Rám nézett.

Ezt követően a sikításomtól zengett a hotel.

(...)